

ပန်သုဇယ်

ဒုရဲအုပ်ရွှေကြာယံနှင့်
ဝိညာဉ်ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၁)

တိတ်ဆိတ် နေသောရှုခင်း။ စိမ်းလန်းနေသော မြက်ခင်းပြင်။ မိမိအား နောက်ကျောပေးထားသော လူတစ်စု။ ထီးဆောင်းထားသူက ဆောင်းထားသည် ။ ဦးထုပ် ဆောင်းထားသူက ဆောင်းထားသည် ။ ထူးဆန်းသည် မှာ လူတွေအားလုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုံများ တူညီဝတ်ဆင်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ ၎င်းလူအုပ်စုနားသို့ လျှောက်လာရင်း စဉ်းစားနေမိသည် ။

"အသုဘတစ်ခုပဲ"

"ငါအသုဘ တစ်ခုကို ရောက်နေတာဘဲ"

လူအုပ်နားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာရာမှ အမှတ်တမဲ့ဖြင့် သူမ မိမိကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိရာ ...

"ဟင် ငါလည်း အနက်ရောင် ဝတ်ထားတာပါလား"

ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ၊ နှလုံးခုန်သံက တဒိန်းဒိန်း၊ ဘယ်သူ့အသုဘလဲ

။

ငါရောက်နေတာ...

ဘယ်သူများ လဲ...

ဘုရား... ဘုရား...

သူမရင်ထဲ စိုးရိမ်စွာ တွေးနေဆဲ..

လူအုပ်ကြားထဲသို့ သူမ ရုတ်တရက် ရောက်သွားလေရာ လူများအား လုံး ခေါင်းငုံ့ နေကြလေ၏။ ပုဂံတို့၏ မျက်နှာများ တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ အပြည့်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေပုံများ ဖုံးဖိမရ။

"ငါလည်း တစ်ယောက်ကိုမှ မသိပါလား"

မိမိ ဖြတ်ဝင်လာသည် ကို မည်သူမျှ မသိသလို လှည့်လည်း မကြည့်ကြ။

အေးလေ... သူတို့ အပူနဲ့ သူတို့ ...

တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ရောက်လာသော သူမ...

အလောင်းပြင်ထားရာ အခေါင်းနားသို့ ရောက် လာလေရာ မည်သူမှန်း သိချင်စေဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးကပ်ကြည့်လိုက်ရာ...

"မြတ်စွာဘုရား ..."

အခေါင်းမှာ ပိတ်ထားပြီး အခေါင်းဖုံးပေါ်တွင် ရေးထားသော စာအား ဖတ်ကြည့်မိလိုက်သော သူမရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဦးမင်းထင်"

"အသက် ၃၉နှစ်"

"ဘုရား... ကိုကြီး... ကိုကြီး... ပါလား"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်"

သူမရင်ထဲ ဆို့နှင့်စွာ စဉ်းစားနေဆဲ...

"ညီမလေး"

သူမပခုံးအား လှမ်းပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ ...

"ဟင်... ကိုကြီး"

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုမင်းထင် ဖြစ်နေမှန်း တွေ့လိုက်ရလေရာ ...

"ကလင်... ကလင်..."

"ကလင်... ကလင်..."

ဖုန်းမြည်သံ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသောကြောင့် ရွှေကြာယံ
အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားကာ ခုတင်နားရှိ ဖုန်းခွက်
အား ကောက်ကိုင်ကာ ထူး လိုက်လေ၏။

"ဟဲလို ရွှေကြာယံ ပါ"

"သမီး..."

"ဟင်... မေမေ..."

မိခင်ဖြစ်သူ၏ အသံကြောင့် စိုးရိမ်စွာ ထူးလိုက်ရာ ...

"သမီး အမြန်ပြန်လာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ... ဖေဖေ တစ်ခုခု..."

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး ... သမီးအစ်ကို မင်းမင်း ဆုံးပြီကွယ့်"

"ရှင် "

ကြားလိုက်သည့် သတင်းကြောင့် ရွှေကြာယံ နားထဲတွင် ဗုံးတစ်လုံး
ပေါက်ကွဲသွားသလို။

"ဟုတ်တယ် သမီး မနေ့ညကပဲ ဆုံးတာ"

"ဘယ်မှာ ဆုံးတာလဲ"

"သူ့အိမ်မှာ ပဲ"

"ဘယ်လို ကိုကြီး နေမကောင်းဘူးလို့ လည်း မကြားမိပါလား မေမေ"

"သမီး... အမြန်သာ လာခဲ့ပါကွယ် ဒီရောက်တော့ အကုန်ရှင်းပြပါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ သမီးခုချက်ချင်း အထက်ကို အကြောင်းကြားခွင့်တင်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

အရေးကြီး အမှုကိစ္စ တစ်ခုကြောင့် နယ်သို့ရောက်နေသော ရွှေကြာယံ မှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သူ ကိုမင်းထင်၏ နာရေးသတင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ သို့ အမြန်ပြန်လာရန် စီစဉ်လေတော့၏။

အခန်း (၂)

"သမီးလေး ရွှေကြာယံ သားကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်
ဟီး... ဟီး"

"ညီမလေး... အဟင့်ဟင့် "

အစ်ကိုဖြစ်သူ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအဝင် အဒေါ်ဖြစ်သူမှ ရွှေကြာယံအား
မြင်သည် နှင့် ငိုယိုကာ ပြောလိုက်သကဲ့သို့ ယောက်မဖြစ်သူမှ လည်း
ဝမ်းနည်းစွာ ငိုချ လိုက်လေ၏။

"စိတ်ထိန်းပါ ဒေါ်လေးရယ်"

"မေမေရော "

"သမီးအမေ ဟိုဘက်မှာ နယ်ကလာတဲ့ အမျိုးတွေ ဧည့်ခံနေတယ်"

မိခင်ဖြစ်သူအား မတွေ့သောကြောင့် မေးလိုက်ရာ အဒေါ်ဖြစ်သူမှ ဧ
ည့်ခန်း တစ်နေရာတွင် ပြောဆို ဧည့်ခံနေသော မိခင်ဖြစ်သူအား ညွှန်ပြ
လိုက်ရာ ရွှေကြာယံမှ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီး ...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်လေး"

"အရက်တွေမူးပြီး အပေါ်ထပ် လသာဆောင်က ပြုတ်ကျတာတဲ့ သ
မီးရယ်"

"ဘယ်လို..."

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး သူသောက်ချင်တယ် ဆိုလို့ လသာဆောင်မှာ ပြင်ပေးနေရင်း အမြည်းတစ်ခု ထပ်လုပ်ပေးဖို့ မမအောက်ဆင်းပြီး ကြော်လှော်နေတုန်း ဝုန်းခနဲ အသံကြားတော့ သူ့အပေါ်ထပ်က ပြုတ်ကျ လာတာ တွေ့လိုက်တယ်"

"ဒါဆို ကိုကြီးက ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

"ဘယ်လို... ညီမလေး"

ရွှေကြာယံ၏ စကားကြောင့် ယောက်မဖြစ်သူမှ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီး မေးလိုက်ရာ ရွှေကြာယံမှ ...

"ဟုတ်တယ်လေ လသာဆောင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာဆို"

"အင်းလေ သူ့ဘာသာ အမှူးလွန်ပြီး ပြုတ်ကျတာလေကွယ်၊ ညီမလေး ကလည်း စုံထောက်ပီပီ လျှောက်မတွေးပါနဲ့ မမကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာပါ"

"ဘာကို မြင်လိုက်တာလဲ"

"ဟို... ဟာ... လေ... သူ"

"သမီး... ရောက် လာပြီလား..."

"ဟုတ်... မေမေ"

သူမ၏ မေးခွန်းအား ပြန်ဖြေရန် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေသော ယောက်မဖြစ်သူအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ရွှေကြာယံမှာ မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်းဖြေ လိုက်လေ၏။

"ရွှေကြာယံ "

"ဟင်... ဦး"

မိခင်အား ပြန်ဖြေပြီး ယောက်မဖြစ်သူထံ ပြန်လှည့်မေးရန် ပြင်လိုက်သော ရွှေကြာယံမှာ သူမအား လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ရဲအုပ် ဦးဘသော်အား ရဲဝတ်စုံဖြင့် မဟုတ်ဘဲ အရပ်ဝတ်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"မင်းကလည်း သတင်းရတာ မြန်လိုက်တာ"

"မြန်ဆို... ကျွန်မ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲလေ ဦးရဲ့ "

"ဟေ ဟုတ်လား"

"အင်း"

ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကြီးအား လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်သုတ်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်သော ဦးဘသော် ပုံစံအား ကြည့်၍ မိမိတပည့်မလေး ငြိမ်းငြိမ်းသာ ပါခဲ့လျှင် ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်မှာ သေချာသည် ဟူ၍ တွေးနေမိလေ၏။

"ရိုးရိုးလူသေမှုပါ ရွှေကြာယံ "

"သေချာလို့ လား ဦးရဲ့ "

"သေချာပါတယ် မင်းက ဘာလို့ မေးတာလဲ"

ဦးဘသော်၏ စကားအား ရွှေကြာယံမှ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

...

"ရိုးရိုး လူသေမှုသာ သေချာခဲ့ရင် ဦးကို ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ တွေ့စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ"

"အဲ... အဲဒါကတော့..."

"ကဲ ကျွန်မ ဟိုဘက် ခဏသွားဦးမယ် နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့"

ပြောလည်း ပြော ဦးဘသော်ထံမှ အဖြေစကားအား နားမထောင်ဘဲ
အလောင်းစင် ရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသော ရွှေကြာယံအား ကြည့်၍
ဦးဘသော်မှ ...

"ဘယ်လို ဟာမလေးလဲ မသိဘူး၊ လက်ပေါက် ကတ်လိုက်တာ...
ဟွန်း"

ပွစိပွစိပြောကာ သူ၏ အဆီပြန် မျက်နှာကြီးအား မျက်နှာသုတ်ပဝါ
အဖြူရောင်ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ပွတ်သုတ် လိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၃)

"မလာနဲ့ ... ကြားလား:::"

ဟင် အလောင်းစင်ရှိရာ ဘက်သို့ လျှောက်လာသော ရွှေကြာယံမှာ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသော စကားသံ တစ်ခုကြောင့် နားစွင့် ထားလိုက်ရာ ဘေးဘက်ရှိ အခန်းကွယ်ထဲမှ အသံ ထွက်လာနေကြောင်း ကြားရလေ၏။

"ဟဲ့ ငါပြောနေတယ်နော် နင်မလာခဲ့နဲ့ "

"မဖြစ်ဘူး "

"နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတာလေဟာ"

"အေးပါ ..."

"မဆိုင်ဘူး မပြောနဲ့ သူ့ညီမ ရောက်နေတယ်"

"ဘယ်သူ ရှိရမှာ လဲ ဟိုဟာမလေးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် "

ရွှေကြာယံမှာ နားစွင့်နေရင်းမှ ၎င်းစကားသံမှာ ဖုန်းပြောနေသော စကားသံ ဖြစ်နေကြောင်း သိရပြီးလျှင် အသံပိုင်ရှင်မှာ တခြားသူမဟုတ်

သူမ၏ ယောက်မဖြစ်သူ ကေသွယ်ထွန်း ဖြစ်နေကြောင်း သတိထားမိသွားလေ၏။

"ဟဲ့ ငါဖုန်းချ လိုက်တော့မယ် အသုဘချကုန်းပြီ ဒါပဲနော်"

၎င်းစကားသံအား ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ရွှေကြာယံမှာ ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ အလောင်းစင်နားသို့ ဆက်လျှောက် လာလိုက်တော့၏။

"ဖြစ်ရလေ ကိုကြီးရယ်..."

အခေါင်းထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားသော အစ်ကိုလုပ်သူ ကိုမင်းထင်၏ အလောင်းအား ကြည့်၍ ရွှေကြာယံမှ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေဆဲ..

.

"သေတာပဲ အေးပါတယ်အေ "

"ဟင်"

စကားသံကြောင့် သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း စကားဝိုင်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

"အလကားမိန်းမ အပြင်ထွက် လျှောက်လည် ပါတီတက်နဲ့ ယောက်ျားတကာနဲ့ တွဲနေတာ သူ့ယောက်ျားခမျာ သနားစရာပါ"

"အေးနော် လောကကြီးကလည်း မိန်းမကောင်းတော့ ယောက်ျားမကောင်း၊ ယောက်ျားကောင်းတော့ မိန်းမ မကောင်း မလွယ်ပါလား"

၎င်းစကားသံများအား အတွေးထဲမှ ထုတ်၍ ရွှေကြာယံမှာ အခေါင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေဆဲ...

"ညီမလေး"

"ဟင်... ကိုကြီး"

ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ အခေါင်းဘေးတွင် ရပ်နေသော အစ်ကို လုပ်သူအား တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရွှေကြာယံအား တွေ့လိုက်သည် နှင့် အစ်ကိုလုပ်သူမှာ လှည့်ထွက်သွားကာ အပေါ်ထပ် လှေကားနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရွှေကြာယံမှ ၎င်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။ အစ်ကိုလုပ်သူမှာ အပေါ်ထပ်သို့ တဆက်တည်း တက်သွားလေရာ ရွှေကြာယံမှာ လည်း သွက်လက်စွာ လိုက်တက်ခဲ့လေ၏။

အပေါ်ထပ်မှ တဆင့် အပေါ်ထပ် လသာဆောင်သို့ တက်သော လှေကားနားသို့ အရောက်ကို မင်းထင်မှာ ရွှေကြာယံအား တစ်ချက် လှည့်ကြည့် လိုက်လေ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကိုမင်းထင်မှာ ညီမဖြစ်သူ လိုက်လာသည် ကို တွေ့သည် နှင့် လသာဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားပြန်၏။ ရွှေကြာယံမှာ လည်း အစ်ကိုလုပ်သူ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်တက် သွားလေရာ လသာဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွား လေတော့၏။

"ဝေါ... ဂိုး..."

အိုး...

လေကြမ်းလှချည်လား၊ လသာဆောင်မှာ အတန်သင့် ကျယ်ဝန်းပြီး ထိပ်ဘက်နားတွင် ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲတစ်လုံး ချထားသည် ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ၎င်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရောင်စုံထီး တစ်ချောင်း မိုးထားခြင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ အရက်သောက်သည့် နေရာ ဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆနိုင်လေ၏။

ကိုကြီး ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်၊ ငါသူ့နောက်လိုက်လာတာ...

လသာဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည် တွင် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အရိပ်အ

ယောင်မျှ မတွေ့ရသောကြောင့် ရွှေကြာယံမှာ စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇဝါဖြင့်
တွေးနေမိရာမှ ...

"ခွမ်း"

"ဟင်"

တစ်စုံတစ်ခု ကျကွဲသံအား ကြားလိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ရာ လ
သာဆောင် လက်ရမ်းတွင် တင်ထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံးမှာ ကျကွဲ နေ
သည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ပန်းအိုးကွဲတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ"

၎င်းပန်းအိုးမှာ လသာဆောင်အား ဝရန်တာသဖွယ် ထုတ်ထားသော
လက်ရန်းပေါ်တွင် တင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ လေတိုက်ဒဏ်ကြောင့် ပြုတ်
ကျရမည်ဆိုလျှင် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသင့်သော်လည်း ယခုမူ
အောက်ခြေမှ တစ်စုံတစ်ဦး တစ်ခုခုနှင့် လှမ်း၍ ချိန်ရွယ် ပစ်လိုက်
သည့်နှယ် အတွင်းဘက်သို့ ကျကွဲနေလေ၏။ ၎င်းပန်းအိုး အကွဲနားသို့
သွက်လက်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ရွှေကြာယံမှ ၎င်းလက်ရန်းမှ တဆင့်
အောက်တွင် မည်သူများ ရှိလေသနည်းဟူ၍ သိချင်ဇောဖြင့် ဝရန်တာမှ
အောက်သို့ အမှတ်တမဲ့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ...

"အား::: "

မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက် နောက်ကျောမှ တွန်းလိုက်သည် ကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင် သူမ၏ ကိုယ်လေးမှာ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်ခနဲ ဖြစ်
သွားသည် ကို သိရှိလိုက်ရပြီးနောက် ရွှေကြာယံ၏ အသိစိတ်မှာ သူမ၏
ကိုယ်ထဲမှ ခေတ္တခဏမျှ လွတ်ထွက် သွားလေတော့၏။